

Beste minister, parlementsleden, vrienden in en van het sociaal-cultureel werk,

‘Als je een – weliswaar goedbetaalde – lezing moet geven op een bijeenkomst waar je als een soort hapje tussen voor- en hoofdgerecht fungeert, dan wringt dat. Zulke dingen doe ik niet meer. Ik geef liever lezingen voor Neos, Vormingplus of Markant: geïnteresseerde mensen die anders niet de kans zouden hebben om zo’n lezing bij te wonen.’

Dixit professor Van Bendegem. Die wijsgerige wiskundige, de professor-die-zijn-haar-liet-groeien uit Gent, een tijdje geleden in een kranteninterview.

Gisteren gonsde -ook- vanuit sociaal-culturele middens opnieuw de discussie over de maximumfactuur in het secundair onderwijs.

Eergisteren was ik bij een organisatie, waar ik van mijn stoel hobbelde toen ik hoorde dat hun gedreven vrijwilligers jaarlijks ruim één miljoen huisbezoeken afleggen, ja, dus ook bij vele mensen die alleen maar die ene maandelijksse visite kennen. Zondag trok çavaria nog aan de alarmbel. En vrijdag pronkten KVLV en Autodelen.net op de krantenvoorpagina. Prachtig toch, om zowat elke dag van op de eerste rij getuige te mogen zijn van hoe sociaal-culturele krachten zo ongelooflijk dikwijls het verschil maken en ervaren, voor zichzelf, voor hun rondom, voor hun verderaf.

Prachtig om voor hen te mogen werken, om voortdurend naar hen te mogen wijzen, met een vinger met ET-ambities die de stille trots van Vlaanderen over zoveel engagement een tikkeltje meer zichtbaar wil maken.

Want, neen, het feit dat Vlaanderen en Brussel hier heelder boomgaarden vruchten van kunnen plukken, is écht niet vanzelfsprekend. En ja, hier worden telkens opnieuw vezels van goesting, solidariteit, innovativiteit, creativiteit, ook niet aflatende koppigheid,... getrokken. Vezels die broodnodig zijn voor u en mij, voor een samenlevende samenleving, voor vooruitgang, voor welzijn ook en welvaart. Allemaal samen vormen ze een fijnmazige combinatie van werkvormen en invalshoeken die elkaar dikwijls versterken, inspireren, uitdagen. Soms breed uitgesmeerd, soms zeer diep ingeworteld, soms minder zichtbaar, soms kakelvers,... Maar telkens leunend op waar diverse groepen mensen zich spontaan toe aangesproken voelen. Een precair ecosysteem, waarvan ik alleen maar kan hopen dat hier straks, bij de beoordeling van allerlei subsidieaanvragen, voldoende affiniteit rond bovendrijft. Connecting the dots, zo schreven we twee edities geleden.

Ik weet het, ik trap in dit soort middens los de lucht in, via open poorten. Maar kan het kwaad om dit luidop te blijven zeggen, zwevend over de kleine wringerijen die een dag kunnen bewolken, over verantwoordingszweet tijdens visitaties. Daar, dames en heren, wil Wascabi graag emanatie van zijn. In tweevoud: het magazine voor altijd, het vandaag voor nu.

En zullen we straks toch ook het moment pakken om elkaar schol te klinken nà een bewogen en bij de stàrt van een beweeglijk werkjaar? Een jaar ook met tal van verkiezingsmomenten. Ik duim voor zinvol en reëel debat, voor duizenden mensen die het maatschappelijk verschil willen maken en de ruimte nemen en krijgen om -soms goed gevonden maar steevast holle- slogans te omzwachtelen met volwassen inhoud en gesprek. Sociaal-cultureel ten voeten uit. Het komt nog aan bod vandaag.

Binnen luttele seizoenen zit er dus een volgende -dezelfde, een andere?- cultuurminister op de stoel. Cultuurminister,... ik denk dat dat bij uitstek de fijnste ministerpost is. Je kan van op de eerste rij bevoorrecht getuige zijn van al die gensters. De mens achter elke cultuurminister mag zich na vijf jaar hoe dan ook doorbloed voelen met meer wijsheid, empathie en engagement. Cultuurminister,... Ik denk dat dat bij uitstek de moeilijkste ministerpost is. Want het vergt ingewikkelde vingeroefeningen in afhoudend inspelen, het vraagt de zichtbare overtuiging dat duurzaam ruimte geven aan organisaties om te lukken, mislukken en van daaruit te lukken, zelfs in deze tijden écht wel een equivalent is van dadendrang, wars van steekvlammetjes, of van lastig maar wel gemikt zout op een wonde.

En het vraagt een spitante combinatie van arrogantie en bescheidenheid om zich te smijten in een collectief ambassadeurschap voor een sector die -hoe wezensvreemd het ook

mag lijken- niet altijd spontaan in beeld komt bij nog te veel beleidsmakers.

De meerwaarde willen en kunnen ondervinden van kartrekkers in Vlaamse, federale, Europese beleidsverbetering, kartrekkers in het parlement, de administratie én de sectoren, over allerlei grenzen en clichés heen.

Benieuwd hoe het met de vingers van Sven Gatz is na vier jaar oefeningen en hoe de parlementairen dit ervaren. En of zij dit kunnen en willen vertalen in concrete en sterke perspectieven voor de volgende jaren. Ook zij kleven zo dadelijk aan uw witte doek.

Dames en heren, nog even dit. Ze lopen hier allemaal rond, mijn fijne collega's. Ik zie hen graag! Ik zie hen graag... werken. Timmeren en wroeten om van een klein team een grootscheeps verhaal te maken. Betrokken op elkaar. En steeds in voor verrassende wendingen, de betere film kan er een puntje aan zuigen. Maar vooral doordrongen van het feit dat niet wij De Federatie zijn, maar zij... , onze 130 leden en met hen die 100.000-en sociaal-cultureel werkers.

En dan de Raad van Bestuur. Sinds vier jaar loodst deze fijne club ons doorheen woelige tijden. Onze voorzitter, Herman Lauwers, begon ook toen het zeel mee te trekken. Een betere supporter kan je je moeilijk voorstellen. In oktober wordt ons bestuur vernieuwd én uitgebreid. Want de amateurkunstensector koos ervoor om samen met ons in zee te duiken. Dit zal vonken geven, daar ben ik -

enthousiast en intens dankbaar- zeker van. Containers engagement en creativiteit vinden elkaar in nog meer en beter.

Veel voer voor gesprek dus. Wascabi 2018 ontpopt zich. En wel nu. De micro is voor Mieke.

En aan u, dames en heren: dank voor uw komst,... en de toekomst.